

Nei til et markedsstyrt universitet!

Det har gått tre år sia den såkalte «kvalitetsreformen» ble innført. Giske-reformen. På Universitetet i Oslo har AKP et partilag for ansatte og studenter i skjønn forening. Disse medlemmene har bidratt til side 4, 5 og 6 i dagens avis, hvor de skriver om konsekvensene av Giske-reformen på godt og vondt. En artikkel om studentenes økonomiske kår viser at heldtidsstudenten er en saga blott.

Her er AKPs mest sentrale krav:

- * Forsvar ei desentralisert høyere utdanning.
- * Forsvar norsk undervisningsspråk.
- * For offentlige, uavhengige og kritiske høyskoler og universitet.
- * Nei til eksterne næringslivsrepresentanter i universitetsstyrene.
- * Fortsatt valgte rektorer og instituttledere.
- * Gjør gratisprinsippet virkelig – vekk med snikavgiftene.
- * Gjenreis den virkelige heldtidsstudenten – ingen studenter under fattigdomsgrensa.
- * Hele kostnadsnormen som stipend i seks år!
- * Trekk utdanning ut av Gats-avtalen!

LES MER PÅ SIDE 4, 5 OG 6

Afghanistan er ikke trygt

Det er to måneder sia sultestreiken til de afghanske flyktningene ble avslutta. Det har blitt stille rundt afgha-nerne i Norge, mens urolighetene i Afghanistan fortsetter. akp.no har snakka med Zahir Athari, talsperson for de sultestreichende.

LES MER PÅ SIDE 7

Ingen norske soldater til Libanon!

Foto: akp.no

USA og Israel fikk ikke den krigen de ville ha. Israel ble stoppa 4-10 kilometer inne i Libanon. De fikk så mye bank at de gav opp. Libanesernes motstandskamp, med Hizbollah i spissen, har gitt stolthet og håp til folk i området. Prisen har vært fryktelig. Byer, landsbyer, veier og broer i grus. Mange, mange drepte og lemlesta.

FN-resolusjon 1701 er et kompromiss. I stedet for en Nato-styrke med FN-mandat, som USA ville ha, har vi nå en Unifil-styrke som skal bli større og med et utvida mandat, men leda direkte av FN. Den skal operere i samforstand med Libanons hær.

Det er ikke avgjort hva som blir den framtidige følgen av resolusjonen. På kort sikt betyr den at Israel får anledning til å trekke seg ut av henge-

myra de var på full fart inn i, uten å tape for mye ansikt, – og at de massive bombetokta mot sivilbefolkninga i Libanon stanses. Dette er bra! Derfor støtta både Hizbollah og Libanons regjering FN-vedtaket.

Men Israel og USA satser på å utnytte resolusjon 1701 til å få til det som de ikke oppnådde på slagmarka.

LES MER PÅ SIDE 2 OG 3

Internasjonale protester mot fengsling av palestinske statsråder

«Fagforbundet er dypt bekymret over at palestinske politikere sitter fengslet under svært dårlige forhold,» skriver forbundet i et brev stilet til den israelske statsministeren Ehud Olmert. Mette Nord i forbundets arbeidsutvalg mener det er viktig å gi klar beskjed om at dette er uakseptabelt.

Det er den internasjonale sammenlutningen av fagforbund i offentlig sektor, Internasjonale for stats- og kommuneansatte (ISKA), som har tatt til orde for den krasse kritikken av Israel. Organisasjonens 600 medlemsforbund i 150 land, deriblant

Fagforbundet, sender protester til den israelske statsministeren og til ambassader og konsulater i de respektive land.

Mette Nord understreker at omverdenen bør ta klar avstand fra Israels behandling av palestinske politikere.

– Det handler om at lovlig valgte palestinske ministre fremdeles sitter i israelsk fangenskap. Det er uakseptabelt. Vi plikter å fortelle Israel at vi ikke støtter denne typen handlinger, sier Mette Nord.

Ifølge Fagforbundets søsterforbund i de palestinske områdene, Det pales-

tinske forbundet for helsetjenester, sitter flere ministre fanget under svært kritikkverdige forhold.

Den palestinske arbeidsministeren Mohammed Barghouthi er en av dem som nå har vært i israelsk fangenskap i mer enn 20 dager. Fagforbundet og ISKA mener det kun er politiske grunner til å holde dem fengslet.

– Vi ber om at den israelske regjeringen løslater arbeidsminister Barghouthi og andre palestinske ministre umiddelbart, sier Hans Engelberts, generalsekretær i ISKA.

Boikott Israel!

LEDER

Jorun Gulbrandsen

Ingen soldater – ingen torpedobåter til Libanon!

Hovedmålet til USA for den kommende FN-operasjonen er å avvæpne Hizbollah og gjøre den internasjonale styrken til Israels forlengte arm inn i Libanon. Slik vil de oppnå å spille en innenrikspolitisk rolle i Libanon: ved å få et styre i Beirut som samarbeider med USA og dermed Israel. Slik håper de også å rykke nærmere de neste oppgjørene med Syria og Iran, noe denne 33-dagers krigen var et tilbakeskritt i forhold til. Derfor må Norge ikke sende kampstyrker til dette FN-opdraget.

Hizbollah har sagt klart fra at de ikke aksepterer utenlandsk avvæpning av seg. Libaneserne har rett til å sikre seg militær slagkraft mot en ny Israel-invasjon. Hvordan dette skal organiseres må være et internt libanesisk anliggende.

USA og Israel vil prøve alt de kan å tvinge FN-styrken til å følge deres planer. Derfor bør ikke Norge bidra til en «robust styrke» som USA og Israel krever, – en styrke som er sterk nok til å gå inn i krig. Ingen norske kampsoldater dit – heller ingen missiltorpedobåter!

SV krever at det må en bred stortingsbehandling til for å sende torpedobåtene. Vi sier nei uansett. Norge kan bidra med å sende erfarne folk, som kan bistå Unifil innfor det opprinnelige mandatet til denne styrken, samt med det humanitære arbeidet.

Norge må videre kreve at Israel betaler krigsskadeerstatning til Libanon. Landet trenger nå hjelp på egne premisser, og det trenger støtte for å stå imot det utenlandske presset som FN-resolusjonen legger opp til.

BLI MED I PALESTINAKOMITEEN!

Se www.palestinakomiteen.no

BOIKOTT ISRAEL!

Se www.boikottisrael.no

– med liste over varer fra Israel

Hizbollah har gitt folk

Dette skrives 18. august. Israel har nettopp avslutta sin sønderknusende bombing av Sør-Libanon. Målet var å tilintetgjøre Hizbollah og forberede angrep på Iran. Israel lyktes ikke. Israel ble stoppa 4–10 kilometer inne i Libanon, og der fikk de så mye bank at de til slutt gav opp. Tilbaketrekking pågår. Libanesernes motstandskamp med Hizbollah i spissen har gitt folkene i området stoltheten tilbake. Men prisen de måtte betale var forferdelig.

Jorun Gulbrandsen

akp.no snakker med Ebba Wergeland om situasjonen. Hun har i flere tiår vært aktiv i Palestinakomiteen, har bodd i Sør-Libanon og reist mye i Midtøsten.

Ebba Wergeland: Det er en historisk situasjon at en folkebevegelse, en gerilja, greier å stå opp mot Israel på denne måten. Den militære stormakten Israel har lidd et dramatisk nederlag. La oss håpe det får flere i Israel til å skjønne at militær overmakt ikke er løsningen.

Bakover i historien har Israel hele tida kunnet spille på indre motsetninger i Libanon, et land som ble konstruert på tegnebrettet av de seirende stormaktene etter første verdenskrig. Israel har kunnet utnytte de mange mulighetene for splittelse som stormaktene la opp til ved å fordele makt etter religiøs tilhørighet. Israel har brukt leiesoldater og allianser med lokale militser for å kontrollere landet, i tillegg til stadike militære angrep.

Libanon var det landet som antakelig tok imot flest palestinere, da de ble fordrevet fra Palestina i 1948 ved den etniske rensinga som ble satt i gang da staten Israel skulle opprettes. 700 000 mennesker, halve befolkninga, ble drevet ut. Libanon har også tatt imot mange andre flyktninger, blant annet armenere fra nord. Ikke bare Israel, men også andre nabostater og stormakter har utkjempet sine kriger på libanesisk jord, splittet og hersket. Den skjøre libanesiske staten, som fikk uavhengighet fra Frankrike i 1943, har ikke fått sjansen til å utvikle seg i fred.

En moden bevegelse

– Hizbollah er sjia?

– Etter denne krigen er det en stor grad av nasjonal enhet i Liba-

non. Det er veldig oppmuntrende å se at de som har stått i spissen for motstandskampen, Hizbollah, ikke snakker et sjia-språk, men et Libanon-språk. De har tradisjonelt også forsvart de palestinske flyktningene i Libanon, og nå tok de palestinske flyktningeleirene imot libaneserne som flyktet fra sør.

Hizbollah stilte til valg og deltar i regjeringsarbeidet. De sa de ville respektere FN-resolusjonen hvis regjeringa godtok den. Hizbollah virker nå som en moden politisk bevegelse. De markerer på diplomatisk vis at de ønsker uavhengighet i forhold til blant annet Syria og Iran, som vil ha sin del av seieren. Alle libanesere veit at uten Hizbollah hadde de ikke hatt noe forsvar mot Israel, de ville fortsatt vært okkupert, som de ble etter 1982. Det er ikke mange i Libanon som tror at invasjonen hadde vært unngått bare Hizbollah hadde latt være å ta de to soldatene til fange.

Stolthet

Libanesernes motstandskamp, med Hizbollah i spissen, har gitt folk stoltheten tilbake også i nabolandene. Bevegelsen er blitt et forbilde, et eksempel på at det går an å reise seg mot overmakten og vinne. Det handler ikke om sjia, men om selvspekt og om andres respekt. Millioner av mennesker, som er arrogant undertrykt og oversett av det såkalte verdenssamfunnet, retter ryggen.

Verdighet er like viktig for oss alle som brød og fred. I en gitt situasjon er mennesker villige til å gi alt for å ikke bli krenket eller trakkert på. Kanskje vi glemmer hvor viktig det er, fordi vestlig og hvitt så lenge ubestridt har hatt verdensherredømme. Reaksjonene på Muhammed-tegningene og reaksjonene på bruken av jødestjernen sammen med nazi-symboler burde minne oss om hvor alvorlig det er å krenke det som er forbundet med identitet og selvfølelse. Bare bittert at det tilsynelatende må krig til for å sette arrogante undertrykkere på plass.

Hizbollahs leder Hassan Nasrallah er vokst opp sammen med de fordrevne og eiendomsløse. Han oppfattes som «en av oss» i befolkningen. Nå er Hizbollah et forbilde også utenfor Libanon, blant millionene som er undertrykt av Israel, USA og Verdensbanken.

Jeg er bekymret for de kommende internasjonale konferansene. De vil opplagt ha som en sideoppgave å holde disse bevegelsene i sjakk. Demokrati i Midtøsten er en forferdelig trussel både for USA og deres allierte, den norske regjeringen medregnet. Det ville bety slutten for vestlig dominans og diktat.

Representanter for Vesten har ingen moralsk tyngde og troverdighet lenger – Israel fikk i realiteten frie hender for å ta knekken på Hamas og Hizbollah på Vestens vegne. Det er Nasrallah som har vunnet moralsk autoritet i den arabiske og muslimske verden, og med rette.

Israel i konflikt

– Hva vil Israel gjøre?

– Det som er skremmende, er at Israel er avhengig av at nabostatene er svake. Sioniststaten Israel kan ikke leve i harmoni med en truet og delvis okkupert arabisk omverden og et statsløst palestinsk folk. I lengden kan ikke denne politiske konstruksjonen overleve. Vi kunne håpe at nederlaget fikk dem til å revurdere hele overlevelsesstrategien sin. Men det er fare for at de ikke gjør det. Da vil Israel, som før, gjøre alt for å utvikle en ny splittelse i Libanon. Det er bekymringsfullt. For det er nesten alltid mulig å kjøpe forræderi for penger. Det skal så lite til for igjen å så vondt blod mellom gruppene i Libanon.

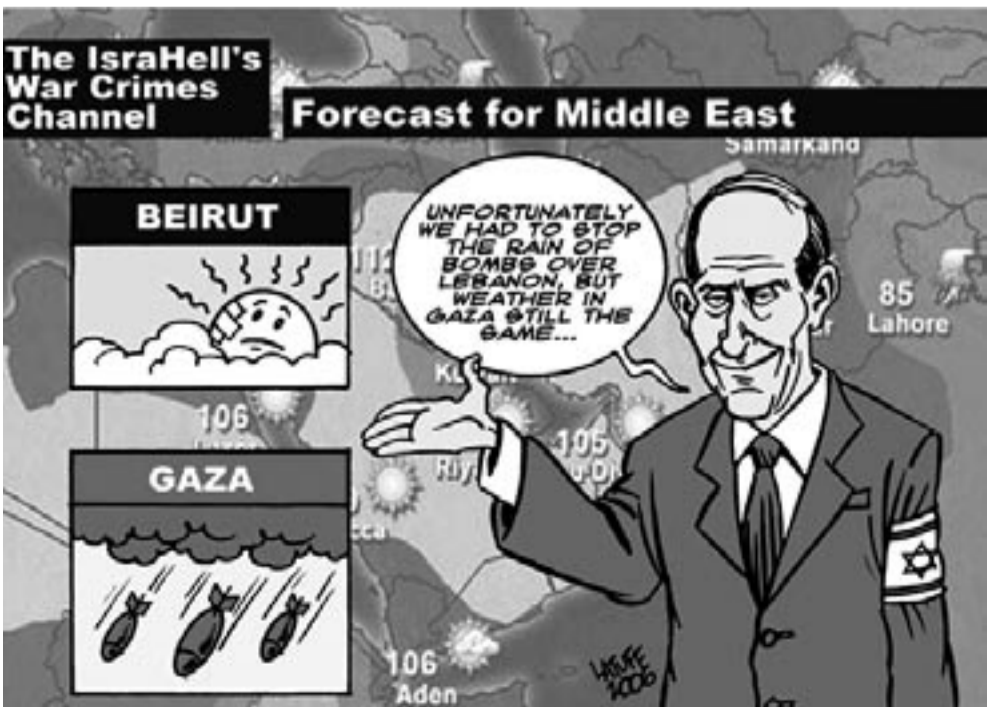
Alle folk, også i Midtøsten, drømmer om fred, stabilitet og trygghet. Men dagens Israel overlever ved å skape uro og ustabilitet. Opprettelsen av Israel var en krenkelse av folkene i området. Det skjedde over hodene på dem og mot deres vilje. Jødene som ble sendt dit, hadde heller ikke mye valg. Det forsto palestinerne etter hvert, og tostatsløsningen var et svar på dette. Ideen om én stat med rom for alle innebærer at også israelerne hører til.

«Menneskelige skjold»

– Det blir sagt at Hizbollah bruker sivile som «menneskelige skjold».

– Journalistene husker dårlig. Jeg deltok i en tv-debatt på 90-tallet der programlederen innledet med å si: «Som kjent bruker PLO sivile som menneskelige skjold.» Israel sier det samme om Hamas, og bomber Gaza i filler. USA sa det da de massakrerte befolkningen i Falluja i Irak.

«Menneskelig skjold» eller «gjemmer seg bak sivile» er propaganda-begreper. Journalistene er sløve som ikke kjenner det igjen fra gang til gang. Det er bare en tendensiøs måte å omtale en geriljabevegelse på. En kan ikke rive løs en folkelig motstandsbevegelse fra folk. I en tradisjonell hær er soldatene soldater på heltid. En motstandsbevegelse, en gerilja, består av vanlige mennesker, som går på jobb eller dyrker jorda, drar hjem og spiser og sover med familien. En natt får de en beskjed, drar opp på høyden over byen sammen med naboene og avfyrrer Katyusha-raketter mot Israel, slik en Hizbollah-fyr har lært dem.

Værvarsel for Midtøsten: Dessverre måtte vi avslutte bomberegnet over Libanon, men været i Gaza er uendra ... (Latuff)

selvrespekten tilbake

Ebba Wergeland. Foto: akp.no

Under krigen viste en Gallup i Libanon at 87 prosent av libaneserne støttet Hizbollahs motstandskamp. De hadde ikke gjort det, hvis de syntes de ble brukt som «menneskelige skjold».

Og hva skal man si om Israel, som har svære militære bygg midt inne i Tel Aviv, og som beskytter palestinske nabolag fra stillinger i de illegale nybyggerkoloniene på okkupert område, hvor for øvrig nybyggerne er bevæpnet? Er det ikke like mange «menneskelige skjold» der?

Israels medieregi

– Hizbollah tok to israelske soldater til fange. Har de ansvaret for krigen?

– Det gamle trikset med å forklare krigen med det som skjedde på krigens dag én eller dagen før, fungerer fortsatt. Akkurat som skuddet i Sarajevo. Men det er ikke slik kriger starter. I 1978 bodde jeg i Sør-Libanon, i en by som nå er bombet i grus. Vi visste flere måneder på forhånd at vi sto foran en israelsk invasjon. Israel bygde blant annet en bred, asfaltert vei helt fram til grensa. Åpenbart for tanks. Jeg har ennå bilde av den. I grensbyen Marjayoun var det leiesoldater, libanesere utstyrt og lønnet av Israel. De hadde inntatt byen med stråmenn. De ble riktignok jaget ut noen dager før invasjonen, fordi motstandsfronten skjønte hva som skulle skje. Men da invasjonen kom, rullet tanksene ganske riktig fram på denne veien og til denne byen.

Invasjoner må forberedes. Også i

1978 hadde de et påskudd som skulle få krigen til å framstå som «gjengjeldelse». En palestinsk gruppe var gått i land på kysten mellom Tel Aviv og Haifa og hadde kapret en buss. Israels invasjon var «gjengjeldelse». I 1982 invaderte Israel igjen. Noen hadde forsøkt å drepe Israels ambassadør i London. PLO sto ikke bak. Men Israel invaderte Libanon og kalte det «gjengjeldelse».

Dette er medieregi! På første pressekonferanse forteller Israel hver gang at dette er en gjengjeldelse. Og hele verdenspressen bringer samme fortelling. Helt opp i FN tør ingen røre ved Israels versjon. Fordi «alle» gjentar den. Veldig uprofesjonelt. Hvorfor lærer de aldri?

Begge sider forsøker selvsagt å påvirke media, men Israel har mye lettere spill med vestlige journalister. Det er likevel et framskritt at for eksempel NRK har flere utsendte medarbeidere, og på begge sider.

Raketter

– Hva med raketter mot sivilbefolkningen i Israel?

– Israel får presisjonsbomber av USA. Piloten bomber et boligområde, hvor det skal være et Hizbollah-kontor. Så drar han hjem og spiser middag. Hizbollah har ikke tilstrekkelig effektive raketter til å ødelegge veier og bruer i Israel, langt mindre kraftverkene. Det ville vært bedre for dem, for det kunne bremsset invasjonen. Nesten halvparten av de sivile som ble drept av Hizbollahs raketter, var israelske arabere, altså

palestinere. En rakett traff til og med på Vestbredden. Det sier noe om treffsikkerheten.

Hizbollah er selvsagt ikke mer ivrig etter å treffe sivile enn hva Israel er. Det er en underlig, rasistisk forestilling som er dukket opp blant norske etikk-spesialister eller «teor-etikere».

Relativt sett har de faktisk spart sivile liv i forhold til militære langt bedre enn Israel med all dets treffsikkerhet. Men begge sider fører krig så effektivt de kan, og moderne krig tar svært lite hensyn til sivile. Derfor er det bare blitt enda viktigere å finne politiske løsninger i stedet for å basere alt på å vinne kriger, slik Israel og USA har vent seg til.

Før i tida var det slik at mennene «dro i krigen». De dro vekk. Dagens våpen er laget sånn at de dreper nettopp sivile. Soldatene er de eneste som er trent i å beskytte seg. Krig dreper først og fremst unger. Og fattige med dårlig husvære. Fattige unger. FNs nødhjelps-koordinator Jan Egeland sa så flott at det er noe galt med en krig som dreper flere barn enn soldater. Men Egeland var selv personlig rådgiver i norsk UD under USAs første krig mot Irak, og forsvarte at vi deltok i den. Kanskje han lærte av det.

Det er slik krig er nå. En kan gjerne si at moderne krig består av krigsforbrytelser. Men det fortsatt forskjell på okkupasjon og motstandskamp.

Hva kan gjøres?

– Så hvordan stoppe krigen?

– Det er nødvendig å kritisere det ideologiske grunnlaget for Israel, sionismen. Den gjør Israel til en apartheidstat med særretter for en del av innbyggerne. En slik stat er ikke liv laga. Den er konstant i krig mot naboen. Den bygger betongmurer for å markere grensene. En femdel av befolkningen er ikke-jøder, stort sett etterkommere etter palestinere som bodde der i 1948. De oppfattes som potensielle landsforrædere. Bare på fem prosent av Israels areal er det tillatt for dem, som ikke-jøder, å eie jord.

Israel er den siste vestlige kolonistaten. Tida er gått forbi koloniene. Vi må håpe at israelerne selv tar et oppgjør med sionismen, men de er i høy grad styrt av angst og av farlige, paranoide nasjonale myter. Det er sensur og selv-sensur i avisene, og det er forbudt for israelere flest å bevege seg i de okkuperte områdene, annet enn som soldater. Og okkupasjonsoldater får gjerne et skeivt inntrykk av befolkningen de okkuperer, i dette tilfelle palestinere. Men kanskje unge folk etter hvert ... ? Nederlag er i blant til å bli klokere av.

LO må boikotte Israel!

Apartheid ble opphevet i Sør-Afrika. Det var mulig. Boikotten som folk gjennomførte i land etter land betydde et enormt politisk press. I dag oppfordrer de sørafrikanske fagforeningene til boikott av Israel. LO i Norge må gjøre det samme. Fagforeningene i Palestina ber om det. Palestinerne trenger en anerkjent, sikker stat, mye mer enn de trenger penger. For LO vil det å bare samle inn penger, være å vri seg feigt unna ansvaret. Alt palestinere bygger, blir jo før eller seinere bombet og rasert

av Israel uten at de snille «giverlandene» rører en finger.

Økonomisk krigføring

I Norge deltar den norske regjeringen i stedet i en helt annen boikott – av Palestina! Fordi folk har valgt en regjering som USA og Israel ikke liker! Norge er med på denne økonomiske krigføringen. Folk dør ikke bare av Israels granater, men fordi sykehusene mangler utstyr og medisiner til å behandle vanlige sykdommer som sukkersyke og kreft. Den norske regjeringen ved Raymond Johansen, statssekretær for AP i Utenriksdepartementet, var i Gaza og beskrev forholdene der som et helvete. Samtidig er han med i en regjering som tyner de samme menneskene! De sender noen penger via norske hjelpeorganisasjoner, så palestinere ikke skal stryke med av sult og fattigdom, i alle fall ikke for mange. Det finnes ikke troverdighet i en slik politikk. Den er motbydelig.

Handlefriheten til den norske regjeringen er begrenset av presset fra deres allierte, USA og Israel. Men vi, folk flest i Norge, kan også utgjøre et press. Det gjelder å gjøre det mest mulig ubehagelig og vanskelig for den norske regjeringen å ta økonomisk kvelertak på palestinere med den ene handa og tilby nødhjelp med den andre. Den økonomiske blokaden av den palestinske regjeringen må ta slutt.

Du kan gjøre noe!

– Hva kan et vanlig, opprørt menneske gjøre?

– Palestinakomiteen gir folk en mulighet til handling. Er du med i ei lokal gruppe, kan dere skrive leserinnlegg sammen, dele ut løpesedler og opplyse om hvilke varer som kommer fra Israel og oppfordre til boikott.

Så er det mulig å bli øyenvitne. Da Israels invasjon startet i sommer, kunne nordmenn som var på besøk i palestinske leirer i Sør-Libanon, fortelle hjem om hva som skjedde. Om bombeflyene som kom, om hvordan barna reagerte. De ble intervjuet i mange aviser, sentralt og lokalt.

– Kan bare helsepersonell reise?

– Nei! Det er behov for andre også. En periode var det aktuelt å være med i ambulansene på Vestbredden for å gjøre det vanskeligere for okkupasjonsoldatene å trakassere sjåførene. I Gaza nå tar de ikke med utlendinger i ambulansene. Det er for farlig. De palestinske ambulansesjåførene er virkelige helter.

Vi har sendt studenter som har undervist barn i palestinske flyktningeleirer i Libanon eller gjort annet nyttig arbeid. Folk får reise og lommepenger for tre måneder. Er du interessert, ring og snakk med oss! De som reiser, er til nytte og ikke minst oppmuntring der de kommer.

Det viktigste er likevel at de er øyenvitner som forteller hva de har sett når de kommer hjem. Hovedarenaen for vår kamp er her i Norge. Det er viktig å drive Norge noen centimeter vekk fra USAs midtøstenkurs. USA blir farligere og farligere med sin «krig mot terror» som betyr krig for verdensherredømme. Det er ikke i det norske folkets interesse å være for nært knyttet til USA nå.

Gjør utdanning gratis!

Hva har skjedd med studentenes økonomi de siste årene? Hva er resultatene av Giske-reformen? Hvorfor er det ikke mulig å være heltidsstudent i dag – når foreldregenerasjonen kunne være det? akp.no har snakket med Jan Erik Skretteberg, leder av AKP sitt lokale lag på Universitetet i Oslo.

– Hva har skjedd med studentenes økonomi?

– De er blitt fattige. De fleste studentene får det til å gå rundt, enten fordi de arbeider ved siden av studiene, får støtte fra foreldre eller ektefelle, eller fordi de tærer på penger de har spart. De fleste jeg kjenner, jobber ved siden av studiene. Folk i generasjonen over meg sier at de stort sett bare jobba om sommeren. Etter «kvalitetsreformen» er kravet til oppmøte strengere, og det vil si at de fleste studenter nå er dobbeltarbeidende.

Stå sammen

– Men det er regjeringa som sitter på pengesekken. Har studentene noen mulighet til å vinne fram med krav om bedre økonomi?

– Sjølsagt. Å stå sammen gjør sterk. Stiller mange nok seg bak kravet om mer penger til studentene, må de gi etter. Det er tross alt mange stemmer det dreier seg om i stortingsvalg.

Men det største problemet er kanskje at dette er ei problemstilling som

har vært nær sagt ikke-eksisterende de siste åra. Folk finner seg rett og slett i det. Dessverre har propagandaen om at vi ikke skal ha mer penger fordi vi ikke produserer noe, blitt ei vanlig oppfatting blant den jevne student også.

Mange synes det var nok å få en tusenlapp ekstra hver måned fra 2002, slik at vi ikke kan kreve mer nå. Det er tull. Vi som lever på lån og stipend, får jo for eksempel ingen kompensasjon for den allmenne prisstigninga.

Økt tempo og press

– Universitetsreformen til Trond Giske, den såkalte «kvalitetsreformen», er nå i stor grad gjennomført. Mener Universitetet AKP fortsatt at denne reformen var negativ for studentene?

– Ja. Jeg foretrekker å kalle den Giske-reformen, for den hadde ingenting med kvalitet å gjøre. Reformen sørger for raskere studentgjennomstrømming, noe som gjør at for eksempel å stryke til eksamen får større konsekvenser enn tidligere. Videre finnes ikke den såkalte konte-eksamen lenger. Stryker en, må en vente til neste gang.

Oppgaver på oppgaver

Studentenes individuelle valg av arbeidsform er også redusert. Foretrakk en før å jobbe på egen hånd i stedet for å gå på forelesninger (fordi en bodde langt unna studiestedet, forelesningene var dårlige eller en var avhengig av barnepass etc, det er mange grunner), så kunne en det. Nå er det krav om obligatorisk oppmøte på mange studier, og også krav om innlevering av obligatoriske oppgaver gjennom semes-

Glade studenter etter første møte på studiesirkel.

teret. Normert studieprogresjon er tre emner per semester. Det vil for mange studenter si at en i løpet av et semester risikerer å måtte levere tre obligatoriske oppgaver.

Det kan nytte

– Tidligere utdanningsminister Clemet måtte gi seg overfor motstanden på universitetene da hun ville gå enda lenger enn Giske. Tror du denne seieren vil få noen betydning framover?

– Jeg håper det var en inspirasjon til videre kamp for å stå i mot kapitalens største angrep mot utdanningssektoren i Norge, en tendens vi også ser internasjonalt. Dessuten beviste det at det lønner seg for studenter og ansatte å stå sammen. Sosialdemokratene og mange andre i Studentparlamentet mente i 2002, ved innføringa av Giske-reformen, at bedre oppfølging av studentene ville vekke de dårlige faglige ansatte. Khamil Azhar, leder for Norsk Studentunion (NSU) da reformen blei innført, hylla til og med reformen som studentens reform!

Felles interesser

– Hvorfor er studenter viktige politisk?

– Studenter flest er unge voksne som søker kunnskap og holdninger, de evner ofte å leve seg inn i de mest forskjellige spørsmål, de lar seg ofte bevege. Intellektuelle er en viktig gruppe i alle samfunn. Det å være student er noe helt spesielt. De aller fleste har mye til felles – vi har lite penger, ofte dårligere boforhold enn andre og har et stort press på oss gjennom studiet omtrent hele tida. Vi har som gruppe interesse av samfunnsforandringer, slik at kapitalismen ikke får herje på samme måte som i dag. At studenter organiserer seg og står sammen og kjemper for felles krav, er viktig og nødvendig!

Krav

– Hva mener dere alt i alt er den viktigste saka for studentene nå?

– Det er flere. Vi har ingen mål om

å reversere Giske-reformen, for gammel ordning var heller ikke ideell. Dessverre handler radikal studentpolitikk i dag mest om å forsvare utdanningssektoren mot overgrep foretatt av kapitalen. Men det trengs en alternativ politikk for høyere utdanning i det hele tatt.

Disse sakene mener Universitetet AKP er viktigst nå:

- å gjeninnføre ekstern sensor på alle fag;
- å gjøre gratisprinsippet for høyere utdanning virkelig. Bare slik kan alle grupper i samfunnet få lik rett til høyere utdanning;
- å gjenreise heltidsstudenten – stipendet må være nok til å leve av;
- å få vekk kravet om obligatorisk oppmøte, studenter er voksne mennesker og kan sjøl velge den beste arbeidsformen for seg;
- å sikre studentene trygdeytelser som andre. I dag får vi verken arbeidsløshetsstrygd eller sjukepengene mens vi er under utdanning.

BLI MED PÅ STUDIESIRKEL

AKP arrangerer jevnlig studiesirkler i marxismen. Blant de spørsmålene som bli tatt opp på disse studiesirkelene, er kvinnekamp, imperialisme, studentene sin interessekamp, historisk og dialektisk materialisme, sosialismeteorologi og kommunisme.

I tillegg til diskusjoner om samfunnsproblemer og mulighet for politisk påvirkning, vil disse studiesirkelene også kunne fungere som fordypning i historiske og filosofiske fag.

**Påmelding til
Jan Erik Skretteberg
skretteberg@gmail.com**

Jan Erik Skretteberg holder på med mastergrad i russlandsstudier. Han har vært leder for slavisk-baltisk fagutvalg, er nestleder i Oslo Nei til EU, med i Norges kommunistiske studentforbund (NKS), aktiv i RV på Modum og i Oslo, og er nå leder for AKP-laget ved Universitetet i Oslo.

Trond Giskes reform: mer dårlig enn god

Trond Giske innførte «kvalitetsreformen» som undervisningsminister i 2002. AKP ved Universitetet i Oslo markerte seg tydelig mot reformen den gang. Noe er gått bedre enn ventet, særlig fordi ansatte har gjort en kjempejobb med å tilpasse reformene til virkeligheten. Men ulempene er større enn fordelene.

Reformen ga noen bra forandringer: Bedre lån og stipend, mer undervisning, litt bedre oppfølging av mange studenter, og enkelttiltak som kan gjøre det lettere å studere i utlandet. Samtidig har studenter og ansatte vunnet viktige seire mot tidligere utdanningsminister Kristin Clemets forslag til styringsstruktur, som ville forverret Giskes reform ytterligere. Det er bra at høyeste utdanning kan fullføres på fem år, og at studentene kan velge å få tettere oppfølging enn før.

Kjapt og ufritt

Men ulempene har vist seg å være stør-

re: Kortere, mer intenst og mer ufritt studieløp, mer ufritt for ledelse og ansatte. Vi er kommet altfor langt bort fra den gamle stilen med frie studier og lån i opp til åtte år.

Og ikke minst: over hele utdanningspolitikken ruver liberalismen til Gats, den internasjonale handelsavtalen om tjenester. I Gats tilbød Norge allerede i 1994 å legge hele den høyere utdanningen åpen for alle slags private aktører. Blir Gats gjennomført, kan det bety at staten ikke kan favorisere sine egne institusjoner i konkurranse med de private. Det kan fort gi skolepenger på de statlige høgskolene og universitetene. Internasjonalisering er bra, men ikke på alle slags premisser!

Kapitalen er bak

Grunnene til Giske-reformen ble gitt av Mjøs-komiteen: mer internasjonalsisering og raskere studentgjennomstrømming. Gats ble knapt nevnt, men var nok viktig. Bak ligger næringslivets ideer om hva de vil ha av høyere utdanning. European Roundtable of Industrialists etterspør store mengder tilpassingsføre individer som er i stand til å hankses med det meste. Fordyping

skal først skje på forskernivå, helt i samsvar med planene til Mjøs-utvalget. Høyere avgifter, mer privatisering og lukking av universitetene blir planlagt.

Kunne litt om mye

Når næringslivsledere blir spurt om hva de legger mest vekt på hos en god arbeidstaker, er det den sosiale kompetansen som flest peker på. I en rundspørring svarte 59 % at arbeideren skal være trivelig, glad og åpen, 57 % svarer at hun eller han må lett kunne tilpasse seg til gjeldende regler i organisasjonen. Mer kortvarige kurs som gir bokser av it-kunnskap, fremmede språk, teknisk kultur, entreprenørskap og sosiale ferdigheter, framstår som mer aktuelle for næringslivet enn helhetlige studier.

Skal vi greie å forsvare den forholdsvis demokratiske utdanningen som de fleste av oss setter pris på, må vi slåss for universitetenes tradisjonelle frihet og kreve at den norske regjeringa trekker hele utdanningssektoren ut av Gats-forhandlingene. Dette krever felles aksjoner fra studenter og ansatte!

GISKE-REFORMEN (2002)

- Universiteter og høgskoler skulle love mer undervisning og bedre oppfølging av studentene.
- Flere skriftlige oppgaver, mulighet for «mappe-eksamen».
- Raskere og normert studietid, 60 studiepoeng per semester. Normert tid er den tida som de fagansvarlige har vurdert normalt skal gå med til å ta dette faget, om en er heldidsstudent.
- Nye gradsnavn, bachelor (3 års studietid) og master (5 år).
- En del tiltak som gjør det lettere å studere i utlandet.
- Låna ble økt fra 70 000 til 80 000 kroner per år.
- Stipendandelen ble økt fra 30 til 40 prosent, men bare for normert studietid, og ble 0 prosent for semestre uten studiepoeng.
- Instituttene fikk statlige bevilgninger etter studentproduksjonen.
- Ansatt rektor og instituttledelse ble mulig (men ikke påbudt).
- Flere eksterne representanter i styrene.

Gjør heltidsstudenten mulig!

Da Trond Giske økte studielåna fra 70 000 til 80 000 kr i 2002, hadde de falt siden 1978. Derimot økte stipendandelen fra et lavmål på 13 % i 1993 til 30 % fra 1998. Den er nå inntil 40 %. Men denne stipendandelen gjelder bare dem som holder normert tid, og den blir fort lavere om tida går.

Dette er urettferdig for dem som må jobbe for å skjøte på et lavt studielån, og for dem som tar lengre studieløp. Dertil er det smålig.

Lave studielån

«Normalstudenten» (enslig, inntekt under 113 027 kr i året) kan få inntil 81 400 kr fra Lånekassa i året 2006–07. Av dette er 32 560 kr stipend (40 %), vel å merke dersom du tar minst 60 studiepoeng per år. Stryker du både i

første og andre semester, blir alt lån. Dersom du greier noen studiepoeng, blir stipendandelen tilsvarende redusert, f.eks. 20 % stipend om du tar 30 poeng. Du kan ta det tapte igjen videre i studiet ved å ta mer enn 60 poeng. Vitsen er at det skal lønne seg å fullføre på det som kalles normert tid, gjerne tre år for bachelor (likner tidligere cand.mag) og fem år for master (likner tidligere hovedfag).

Hvordan har låna utvikla seg?

Den såkalte kostnadsnormen til Lånekassa har holdt seg påfallende lik i alle år sia 1975, justert for konsumprisindeksen. Kostnadsnormen er mesteparten av lånet. For standardstudenten kommer bare boktillegget på noen hundre kroner i tillegg.

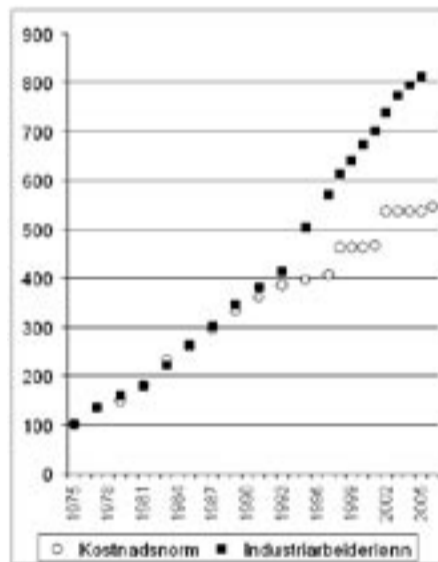
Kostnadsnormen økte litt fram til 1978, da den var 76 200 2006-kroner, det høyeste inntil Giske-reformen brakte den opp til 80 000 kroner (eller 84 650 2006-kroner).

Kostnadsnormen holdt følge med utviklinga i gjennomsnittlig industriarbeiderlønn fra 1975 til 1987 (figur), men har seinere falt sterkt i forhold til den allmenne velstandsutviklinga. Mens kostnadsnormen til Lånekassa var 5,3 ganger høyere i kroner i 2005 enn i 1975, var gjennomsnittlig industriarbeiderlønn 8,1 ganger høyere.

Boutgiftene har dessuten økt langt mer enn konsumprisindeksen i disse åra, særlig i de store byene der universitetene ligger. Her jobber stort sett alle studenter ved siden av studiene.

Lønnsarbeid

I 1975 jobba studentene stort sett bare i feriene. SSBs undersøkelse av studentenes levkår i 2000 viste at bare 7 % av studentene da ikke hadde yrkesinntekt. 38 % tjente over 100 000 kr det året, mens 17 % tjente under 20 000 kr. En gjennomsnittlig mannlig student hadde 120 000 kr i lønnsinntekt,

Indeks for Lånekassas kostnadsnorm og industriarbeiderlønn. 1975=100.

kvinner 15 000 kr mindre, altså langt mer enn studielånet. Ved Universitetet i Oslo jobber antakelig studentene mye mer. På den andre sida er den laveste offisielle fattigdomsgrensa i Norge 96 000 kr i årsinntekt, altså godt over studielånet.

Likevel skal studentene studere på heltid for å få fullt stipend. Var det noen som sa klasseforskjeller mellom studenter? Hvilken klasse støtter Trond Giske?

LES MER OM GISKEREFORMEN

Les vårt hefte «Forsvar høgskoler og universitet!». Du finner det på <http://www.akp.no/rfane/2003/O2b/index.html>

To dager til eksamen, mye igjen å lese + overtid på jobb.

Fem på Studenttorget i Norge

Vi stilte dette spørsmålet til fem studenter fra ulike grupper på venstresida: «Hva ser dere som den viktigste saka for studentene nå?»

Heidi Lundeberg

Medlem av Rød front, Universitetet i Oslo; heidilundeberg@gmail.com

Studentane si viktigaste kampsak i tida framover vil vere å snu utviklinga med ei stadig meir resultatbasert finansiering av forskings- og utdanningssektoren. Studentane får i dag stipend fyrst etter bestått eksamen. Ei slik finansieringsordning set den enkelte studenten under eit enormt press og forverrar situasjonen ytterlegare for vanskelegstilte studentar.

Den resultatbaserte finansieringsmodellen påverkar også studentane sine moglegheiter for feltarbeid. Stadig fleire får støtte frå Lånekassa fyrst i etterkant av feltarbeidet (praktiske studier i høve til masteroppgåva). I praksis vil det seie at eit feltarbeid avheng av rike foreldrar eller lån. Kampen mot ei slik finansieringsordning vil vere naudsynt for å sikre alle lik tilgang til universiteta, uavhengig av klassebakgrunn.

Even Sørland

Utdanningsgruppa i Rosso, Universitetet i Bergen; even.sorland@student.uib.no

Vi må bli kvitt den resultatstyrte stipendgjøringa. Det vil – for å si det enkelt – si at stipendet ditt blir gjort om til lån om du ikke tar eksamen like fort som universitetet vil. Høyere utdanning må fordeles jevner i befolkningen. Utdanning skal motvirke klasseskillene, ikke sementere dem. Akademikerforeldre må ikke vere en forutsetning for å ta og lykkes med universitetsutdannelse, slik det i stor grad er i dag. Vårt inntrykk er dessverre

at kvalitetsreformen forverrer denne situasjonen. Resultatstyrt stipendgjøring innebærer en ekstra trussel om gjeld, dersom man mislykkes. Det er allerede slik at det er lettere å forsvare å ta opp studielån dersom man har akademikere i nær familie. Vi tror dette blir enda verre nå.

Sigurd Langseth

AKP, Universitetet i Tromsø; slangseth@gmail.com

Den viktigste studentpolitiske saken må vere at så mange som mulig skal ha mulighet til å studere. For å kunne studere må man ha mulighet til det økonomisk, både hvis en kommer rett fra videregående uten å ha foreldre som betaler for hybel o.l., og hvis en ønsker videreutdanning når en er litt lenger opp i åra og må ta seg fri fra fast jobb.

Man må ha mulighet til å være heltidsstudent i verdens rikeste land. Ingen kan leve bare på stipendet man får nå til dags, reisestipendene har over lang tid blitt kuttet, og de fleste studenter i dag må kombinere studiet med jobb. Dette skal ikke være nødvendig.

Her i Tromsø slår boligprisene alle rekorder. Det koster vanvittig mye penger å bo i en studentby. Det må satses på sosial boligbygging for studenter, for at så mange som mulig skal ha økonomisk mulighet til å studere.

Benjamin Endré Jonsrud

Valgt til studentparlamentet i Oslo 2006–07, medlem av Venstrealliansen; benjamin@student.matnat.uio.no

Den viktigste studiepolitiske saken

Illustrasjonsfoto

nå er å evalueringa av kvalitetsreformen. Den skal evalueres både lokalt og i departementet, og det er viktig å justere den i sosial retning: redusere mengden obligatorisk oppmøte uten å fjerne tilbudet om tettere oppfølging og sikre privatistretten. Klarer vi å vinne disse to sakene, samtidig som vi skaper forståelse for at heltidsstudenten må ha penger nok til å forsørge seg selv, har venstresida vunnet initiativet i studiepolitikken.

Kjell Sjøli Arnestad

NKS, studentforbundet til AKP, Universitetet i Oslo; kjell@arnestad.org

Den viktigaste saka for studentane no er å motverka den framstormande marknadsliberalismen innanfor akademia. SV-statsråd Øystein Djupedal har vist lite initiativ når det gjeld høgere utdanning – han har i staden valt å spela ballen over til utvalet der Steinar Stjernø er lei. Norsk utdanning har no i lang tid

vore i støypeskeia og vorte smidd om etter mønster av USA og EU. Djupedal har valt å kutta i løyvingane til forskning og har ikkje signalisert noko kursskifte etter at han overtok etter Kristin Clemet.

Studentsamskipnadene oppfører seg like kapitalistisk som andre private og tilbyr tenester og bustader som er dyrare enn før. Soleis vert ideen om heltidsstudenten som ikkje treng å arbeida attåt studia, ein illusjon, i alle høve i storbyane med det prisnivået som er vanleg der.

Trass i programmatisk EU-skepsis i SV og Sp innordnar dei seg Ap i EU-spørsmålet og fører den same politikken for ein kunnskapsøkonomi med EUs målsetnad i botnen. Dette fører til nedrivning av nasjonale standardar, meir engelsk fagmål og meir straumlineforming av fag. Denne utviklinga tener korkje studentane eller dei tilsette ved norske universitet og høyskular.

Kvinner på tvers

Lørdag 23. og søndag 24. september inviterer 22 kvinnepolitiske organisasjoner og fagforeninger for 13. gang til konferansen Kvinner på tvers i Folkets hus i Oslo. akp.no har fått Siri Jensen, koordinatør for arbeidsgruppa, til å fortelle litt om det som tas opp i løpet av helga.

Turid Kjernlie

Hva skjer i arbeidslivet?

Det er den røde tråden i lørdagens program. Hva betyr konkurranseutset-

ting, nedskjæringer og privatisering for hver enkelt av oss? Mange kvinner vil fortelle om erfaringer fra arbeidsplassen sin. Om skjemaveldet som brer om seg, om hvordan alle skal gjøre mer på kortere tid, om hvordan det som er viktig ikke er kvalitet, men kvantitet. De verste historiene er ikke unntak, men et mønster.

Samvittighet

Sosialantropologen Hallvard Vike, redaktør av boka *Maktens samvittighet*, tar opp hvordan ansvaret mer og mer skyves nedover i systemet. Når det viser seg at det er større behov for en tjeneste enn det er kapasitet til, skyver politikerne ansvaret nedover.

Det blir kvinner i omsorgssektoren som må prioritere, når det ikke er ressurser nok til å dekke behovene. Det blir ofte en stor lojalitetskonflikt. Mange strekker seg og strekker seg for å prøve å bøte på gapet mellom ressurser og behov – og de føler seg maktesløse. Men klarer vi å se at dette ikke er den enkelte arbeidstaker sitt personlige problem, men en ansvarsfraskrivelse fra toppen, er det mulig å omforme maktesløsheten hver og en føler, til en kraft i kampen for å få ressurser som er i samsvar med behovene.

Sant og «sant»

Det er nødvendig å sette kritisk søkelys på en del økonomiske «sannheter». For eksempel at offentlig sektor bruker for mye penger, eller at firmaer må sette bort deler av virksomheten (outsourcing). Skal vi klare å slåss mot slike «sannheter», som «alle» er enig om, må vi få mer kunnskap om hvorfor det er feil. Ragnhild Astad fra Radikalt økonominettverk vil gi deltakerne slik kunnskap.

Seks timer!

Søndag er det hovedfokus på sekstimersdagen, likelønn og økonomisk sjølstendighet. For å frigjøre oss fra «det går ikke»-tanken prøves en ny form for diskusjon – på godt norsk kalt «backcasting».

Kvinner på tvers har utfordra teatergruppa *Opplysningskontoret* til å lage en vision om et samfunn som har innført

sekstimersdagen. Problemstillinga blir da – vi har sekstimersdagen – hvordan kom vi oss dit?

Bare kom!

Kvinner på tvers er konferansen som passer for kvinner i alle aldre, som passer for fagforeningsaktivister og kvinneaktivister fra hele landet. At kvinner med så forskjellig utgangspunkt og erfaringer møtes og deler tanker med hverandre, gjør *Kvinner på tvers* til en spennende konferanse, noe som også fører til at mange kommer igjen år etter år. Også menn er hjertelig velkomne!

Mange fagforeninger gir økonomisk støtte til medlemmer som deltar – ta kontakt med fagforeninga di og søk om støtte.

Fullstendig konferanseprogram og praktiske opplysninger finnes på hjemmesida home.no.net/kptvers.

De sultestreikendes talsperson, Zahir Athari, holder appell i forbindelse med demonstrasjonen 21. juni. Foto: akp.no

Det er farlig å vende tilbake til Afghanistan

Det er to måneder siden sultestreiken til de afghanske flyktningene ble avslutta. Det har blitt stille rundt afghanerne i Norge, mens urolighetene i Afghanistan fortsetter. akp.no har snakka med Zahir Athari, talsperson for de sultestreikende.

Beret Werner

– Hvordan går det med dem som sultestreika?

– Etter at sultestreiken ble avslutta, dro de sultestreikende tilbake til sine steder. Utlendingsdirektoratet (UDI) har vært spesielt hard mot dem som sultestreika, de ble kasta ut av mottakene, og de får heller ingen penger lenger. Det er vanskelig å holde kontakt med alle sammen; de fleste har måttet finne seg et sted å være på egen hånd, hos venner for eksempel.

Løftebrudd

Sultestreiken ble avslutta etter at regjeringa lovet at alle skulle få behandla sakene sine på nytt og at ingen som ikke har nettverk i Kabul, skulle bli sendt tilbake i år. Disse løftene ble brutt allerede etter to dager, da to flyktninger ble tvangsreturnert til Kabul. Deportasjonene har fortsatt. Både Norsk organisasjon for asylsøkere (Noas) og Amnesty International Norge har kritisert regjeringa.

Å tvangsreturnere flyktninger til et annet sted i landet enn hvor personen kommer fra, fordi det er for utrygt på hjemstedet, skaper internflukt. Jon Peder Egenæs i Amnesty sa til *Aftenposten* 2. juli: «Bruken av internflukt er en tvilsom praksis. Vi aksepterer at det er utrygt for asylsøkeren å reise hjem. Samtidig sier vi at vi ikke vil gi beskyttelse.»

Norge følger ikke FN

– Hva sier FN?

– FNs høykommissær for flyktnin-

ger, UNHCR, slår fast at asylsøkere bør ha «effective links» i Kabul for å bli sendt tilbake. Hvordan «effective links» skal oversettes til norsk, har det vært strid om. Mens Noas mener det betyr «nært nettverk» som kan skaffe tak over hodet og sette mat på bordet, bruker norske myndigheter ordet «tilknytning». UNHCR sier at «nært nettverk» er den riktige oversettelsen.

Norske myndigheter følger ikke FNs anbefalinger, noe direktør Terje Sjeggstad i Utlendingsnemnda (UNE) sa rett ut til *Dagsavisen* 12. juli: «FN går lengre enn oss når det gjelder tilknytning til Kabul. Norske avslag har ikke vært betinget av at de som returneres til Kabul har hatt tilknytning til Kabul. Likevel har vi sagt at det av kapasitetsmessige grunner ikke vil bli aktuelt å sende ut afghanere uten slik tilknytning tvangsmessig i år.»

– Men det har de gjort?

– Ja. Rune Berglund Steen i Noas mener at Sjeggstad allerede har brutt med dette løftet for minst to av afghanerne som er sendt ut. Noas sier at de etter alt å dømme ikke hadde noe nettverk i Kabul. De som er tvangsreturnert, risikerer nå å havne på gata. Noas sitter på samme informasjon som UNE. Men selv om Noas stadfester at de ikke har nettverk i Kabul, bryr ikke UNE seg om det.

Ingen er trygge

– Hvor viktig er det å ha et fungerende nettverk for å kunne overleve i Afghanistan?

– Dette er bare en unnskyldning fra regjeringa. Er du flyktning, er det fordi du er i fare. Det er ingen som er trygge i Kabul. Har du en fjern slektning, en onkel eller en fetter, som ikke klarer å finne jobb eller mat til seg selv og sin nære familie en gang, hvor mye kan de gjøre for deg da? Det er millioner av arbeidsledige, hvordan skal familien hjelpe deg? Selv om du har en mor eller far, blir du bare en ekstra byrde, enda en munn å mette.

Hvem skal gjøre folk trygge?

– Regjeringa sier at det er trygt å returnere til Kabul. Hvorfor er du uenig?

– Er det trygt når de hver dag trenger å sende flere soldater til Afghanistan? Å si at det er trygt i Kabul og ikke i resten av landet, er umulig. Det er ikke mulig å dele opp et land på den måten. Det er vanskelig å bevise at Kabul ikke er trygt, men Kabul er sentrum i Afghanistan og derfor er det farlig, alle fraksjoner ønsker å komme seg dit.

Om du bodde i Kabul for ti år siden, er det ikke den samme byen i dag. Kabul fra for ti år siden har blitt ødelagt, det har vært krig der, det eksisterer ikke lenger. Hvordan kan de da ha «a link for life»? Den norske regjeringa sier at det skal sørge for at folk er trygge. Men spør dem hvem det er som skal sørge for at folk er trygge, hvem er menneskene som skal følge opp folk som blir sendt tilbake?

– Hva har skjedd med dem som har blitt sendt tilbake?

– Det er vanskelig å si, fordi vi mista kontakten ganske fort etter at de kom til Kabul. Jeg har hatt kontakt med en av dem, han var med på sultestreiken, og nå prøver han å komme seg ut av landet igjen. Jeg vet ikke hvordan han har det eller hvor han er nå. Men jeg vet at han er veldig redd.

Det er krig!

– Afghanistan har vært prega av krig de siste 30 åra. En hel generasjon har vokst opp i krig. Hvordan har dette prega dere?

– Det var krig da jeg ble født, og det er krig ennå. Afghanistan er okkupert for andre gang. Det er vanskelig å vokse opp under slike forhold. I Norge går barn i barnehagen, leker, får utdanning og kjæresten. Jeg har måttet flykte fra by til by og fra land til land og har gjort dette i mange år. Og enda har jeg ikke klart å finne et sted hvor jeg kan være trygg og hvor jeg kan leve. Hvorfor er det så vanskelig å forstå at det er utrygt i Afghanistan? Noen ganger klarer man å løse kompliserte problemer, men man klarer ikke å forstå at det er krig. Hvorfor er det så vanskelig å se? Norge

har sendt soldater og krigsfly, er ikke dette krig?

Det er viktig å få folk i Norge til å forstå dette. Men det er vanskelig, fordi den norske regjeringa bombarderer folk med at det er trygt i Afghanistan. Men gjennom sultestreiken har folk blitt i tvil. Hvorfor sultestreike når det er trygt å vende tilbake? Det har blitt vanskeligere for regjeringa å sende folk tilbake.

Jeg vil spørre den norske regjeringa: Hvor mye krig må det være hver dag før man kan si at det ikke er trygt? Hvor mange mennseker trenger å blir drept, hvor mange hus må bli ødelagt?

Hvordan kan folk tro at bomber kan skape demokrati? Hvis en bombe skulle eksplodere midt i Oslo sentrum, ville denne bringe glede og lykke? Hvis ikke – hvorfor skulle den bringe glede og lykke i Afghanistan?

KULTUROPPROP

Se www.ladembli.no. Her er noen smakebiter:

«Hva hadde du følt om du hadde flyktet gjennom halve verden, og til slutt endte opp i et lite, fjernt land som mente du ikke hadde grunn til å flykte?»

Magdi, rapper i Karpe Diem

«Er vi med å lage krig, må vi også støtte de som blir rammet av den.»

Øystein Greni

musiker og frontfigur i BigBang

«Til regjeringen: Det er ingen skam å snu. Av og til er det det modigste og klokeste. La av og til bli nå.»

Bibbi Børresen, forfatter

STØTNETTVERKET

Du kan gjøre noe! Det finnes et støttenettverk. Se Støttenettverket for afghanske flyktninger: www.sultestreiken.net

AKP
Osterhaus' gate 27
0183 OSLO

Nettstad: www.akp.no

Telefon: 2298 9060
E-post: akp@akp.no
Konto: 0530 11 89356
ISSN: 1503-4062 (avis)
1503-4070 (pdf)

Utgjevar: Sentralstyret i AKP
Trykkeri: Nr1Trykk
Redaktør: Jorun Gulbrandsen
E-post: redaksjonen@akp.no
Redaksjonen avslutta 22. august

ABONNER PÅ AKP.NO!

Få avisa gratis i posten kvar måned. Send ein epost til redaksjonen@akp.no.

AKP.NO – AVISA TIL ARBEIDERNE KONGUNISTPARTI

Rød Ungdom arrangerer feminismefestival 3.-5. november!

Rød Ungdom sier i invitasjonen blant annet:

Noen jenter drømmer om å bli prinsesser. Andre drømmer større. De drømmer om friheten til å være den de selv vil når de vil, uavhengig av hva motebladene, imamen eller Dagfinn Høybråten forteller dem. Disse drømmerne kaller seg feminister.

Å være feminist er å være mot at over halvparten av norske 15-åringer slanker seg fordi retusjerte moteblader forteller dem at de ikke er tynne nok. Å være feminist er å være mot at en tredjedel av jenter blir presset til sex, fordi pornoen forteller gutter at jenter egentlig mener «mer» når de sier «stopp». Og å være feminist er å mene at jenter selv skal få bestemme når de vil ta abort, uten at Dagfinn Høybråten får ha en preken med i laget.

Rød Ungdom vil ha:

1. Merking av retusjert reklame
2. Gjeninnføring av gratis p-piller
3. Kondomautomater på alle videregående skoler i Norge

Ta kontakt: Rød Ungdom, Osterhaus' gate 27, 0183 Oslo, ru@sosialisme.no

Tusen, tusen takk!

Redaksjonen i akp.no sender med dette en stor hilsen og takk til alle som har sendt penger til avisa. Sommergaven har til sammen blitt på 20 000 kroner til nå! Det betyr at Postens store økning av portoene ikke har stoppa utgivelsen, – tvert imot har de vennlige giverne inspirert oss til ekstra innsats.

akp.no kommer en gang i måneden, lages på dugnad, trykkes normalt i 6–7000 eksemplarer. Det er 2300 abonnenter (gratis), resten deles ut på gater og torg (gratis). Mange abonnenter er unge. En månedsavis er ikke store greiene når en tenker på hva som ellers gis ut i landet. Men på den andre sida: Les for eksempel intervjuet med Ebba Wergeland i dette nummeret. Hvor mange steder kan en lese slike tanker? Eller: hvilke medier argumenterer for at Norge ikke skal sende kampsoldater eller MTBer til Libanon, uansett hvor «bredt flertall» dette måtte ha i Stortinget?

For å si det med Stavangerensemblen: «Smått er godt!» I hvert fall kan det være det innimellom. Så vi fortsetter å lage akp.no, og minner om at det er gratis å abonnere. Skriv til redaksjonen@akp.no.

Vennlige og takknemlige hilsener
fra Jorun Gulbrandsen og resten av redaksjonen

Til alle opprørske kvinner: Kvinnekonferanse i Oslo 1.-3. desember

RV, AKP og Rød Ungdom tar initiativ til en landsomfattende kvinnekonferanse. Vi ser konferansen som et ledd i arbeidet med å skape et nytt revolusjonært feministisk parti. AKP og RV vil være utgangspunktet. Men det er ønskelig å samarbeide med andre som vil det samme. Et feministisk parti kan bare utvikles gjennom tette forbindelser til ulike former for kvinneorganisering og kvinnekamp og til aktive kvinner på alle samfunnsområder, også de tradisjonelt mannstunge. Det trengs innspill, kunnskap og erfaringer fra mange kvinner som hver på sin måte forsøker å forandre verden.

Kvinneorganisering og kvinnekamp er sentrale drivkrefter i samfunnsutviklinga helt uavhengig av partier. Vi ønsker en kvinnekonferanse der kvinner som vil slåss mot urettferdighet og undertrykking, er velkomne til å delta, både i utforming av konferansen og i gjennomføringa. Slik vil konferansen også kunne vise fram mange kloke kvinner og styrke kvinners posisjon i andre organisasjoner. Vi tenker oss en konferanse med stor bredde i innhold, men temaer og problemstillinger vil være opp til dem som blir med i arbeidet. Det vil snart bli oppretta et eget nettsted.

Vil du være med? Kanskje du også vil være med å forberede noe?

Ta kontakt med

Gudrun Kløve Juuhl, RV, gudrun@nynorsk.no
Turid Kjernlie, AKP, turidkj@frisurf.no
Sigrun Feiring, RU, sigrun@sosialisme.no

RØDT! nr 3, 2006

- Stalin
- Pol Pots smil
- Vann og penger

Stort nummer om bl.a:
– kapitalistisk demokrati
– samene i Norge
– porno og prostitusjon
– Hizbollah
– Spania

Tilbud: 150 kroner året – eller gratis prøveeksemplarer? roedt@online.no
Kontonummer 6276 05 28108
www.akp.no/roedt/

KALENDEREN

■ 19. september kl 19: Åpent møte om Venezuela, Oslo (Asylet) www.akp.no

■ 23.–24. september: Kvinner på tvers, Oslo home.no.net/kptvers/

■ Sist i september: Demonstrasjon/aksjonsuke www.ingenkrig.no

■ 14.–15. oktober: Nei til EUs kvinnekonferanse, Oslo www.neitileu.no

■ 19.–22. oktober: Globaliseringskonferansen, Oslo www.globalisering.no

■ 28. oktober: Irak-konferanse, Oslo www.frittirak.no

■ 3.–5. november: RUs feminisemefestival www.sosialisme.no

■ 17.–19. november: Nei til EUs landsmøte, Sørmarka www.neitileu.no

■ 25. november: KKs julemesse, Oslo

■ 1.–3. desember: Kvinnekonferansen!!!